

der bleven stille inde hos ham, og hun var endelig falden i Søvn.

Men i Morges fortalte Pigen, at han var gaaet ud allerede ved Solopgang; hun var bleven vækket ved at høre ham aabne Havestuedøren; og bag sit Gardin havde hun da set ham gaa gennem Byen ud mod de østre Bakker. Denne sidste Omstændighed havde været afgørende for Betty. Hun vidste, at han ellers altid gik ud mod de høje Hammerbakker, hvorfra der var Udsigt over Fjordindløbet til hans gamle Hjem. Han havde altsaa i Dag villet undgaa dette Syn. Behøvede hun egentlig mere Bevis?

Hun turde slet ikke tænke paa, hvad der skulde blive af ham, dersom virkelig ogsaa denne Vej nu blev spærret for ham. Han var jo efterhaanden bleven mere hjælpeløs end et Barn. Hun havde i den sidste Tid maattet behandle ham næsten som en Umyndig, bestemme hans Maaltider, pusle om hans Person, endog tage Vare paa hans Klæder, fordi hun følte sig overbevist om, at han glemte at skifte Linned, dersom hun ikke mindede ham.